

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu: **Ing. M.**, nar. X., bytom L., *právne zastúpený B., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom H.*, proti žalovanému: **Sociálna poisťovňa – ústredie Bratislava**, Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9686-2/2011-BA zo dňa 17.02.2011, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/21/2011-59 z 11.10.2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/21/2011-59 zo dňa 11. októbra 2011 **p o t v r d z u j e** .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozsudkom krajského súdu bolo z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP zrušené rozhodnutie žalovanej ako aj prvostupňové rozhodnutie príslušnej pobočky, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

Krajský súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovanej a vypočutí účastníkov konania dospel k nasledovnému záveru:

V preskúvaných rozhodnutiach rozhodovali správne orgány o žiadosti žalobcu o priznanie dávky v nezamestnanosti. V konaní bolo nesporným, že v zmysle ust. § 104 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. podmienky pre priznanie dávky v nezamestnanosti žalobca nesplnil.

Pre posúdenie veci bolo potrebné vykonať dokazovanie k otázke zistenia bydliska žalobcu v súlade s príslušnými ustanoveniami Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 987/2009. Napriek tomu, že od 16.07.2006 do 15.07.2010 pracoval žalobca vo Veľkej Británii a bol aj v tomto období na území Veľkej Británie poistený v nezamestnanosti, ak by preukázal existenciu väzieb na SR, a teda existenciu bydliska v súlade s citovanými právnymi normami na území SR, teda zachovania pôvodného bydliska, tak nárok žalobcovi na priznanie dávky v nezamestnanosti by vznikol. Preto bolo potrebné, aby správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie k zisteniu všetkých okolností a pohnútok žalobcu v súvislosti s jeho odchodom zo SR do Veľkej Británie a pobytom v skúmanom období v zahraničí.

Ako vyplýva z obsahu správneho spisu správny orgán vychádzal zo skutočnosti, že posledné stabilné zamestnanie, ktoré na území Veľkej Británie, ako posledný pracovný pomer žalobca realizoval, bolo u zamestnávateľa American Express Services Europe Limited, Brighton od 31.03.2008 do 13.07.2010. Žalovaný vychádzal z periodicity žalobcových návštev na území SR, čo bolo 2 až 3 krát do roka a zo skutočnosti, že počas jeho výkonu zamestnania na území Veľkej Británie mala tam pobyt aj jeho manželka a dieťa. Žalovaný vo svojom rozhodnutí konštatuje, že pojem trvalý pobyt nie je možné stotožňovať s pojmom bydlisko a pojem bydlisko je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa

fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimo pracovnom čase, bez bližšej konkretizácie situácie žalobcu. Rozhodnutia správnych orgánov konštatovali, že skutkové okolnosti žalobcu (doba výkonu práce v zahraničí, periodicita jeho návštev na území SR, pobyt manželky a dieťaťa spolu s ním vo Veľkej Británii) všetky tieto tri atribúty poukazujú na primárne väzby žalobcu práve so štátom zamestnania a nie so Slovenskou republikou.

Krajský súd zdôraznil, že správny orgán je povinný individuálne pristupovať ku každej žiadosti o priznanie dávok v nezamestnanosti. Podľa preskúmaných rozhodnutí a správneho spisu takýto postup žalovaného nie je evidentný a nemožno konštatovať, že by rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo vydané na základe presného a úplného zistenia skutočného stavu veci, ktorý jediný môže byť podkladom pre vydanie správneho rozhodnutia. Ako vyplýva z obsahu rozhodnutia žalovaného, na jednej strane žalovaný konštatuje, že je potrebné pojem bydlisko chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimo pracovnom čase a že pre posúdenie bydliska je dôležitá aj rodinná situácia, rodinné väzby dotknutej osoby a povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k trvalosti, stabilite a dĺžke trvania, napriek tomuto všeobecnému konštatovaniu v dôvodoch rozhodnutia žalovaný bližšie vo vzťahu k individuálnemu postoju a situácii žalobcu tieto atribúty neskúmal a nevyhodnotil. Podľa krajského súdu len stroho a formálne vyhodnotil skutkové okolnosti, ktoré mal k dispozícii z predloženého formulára U1, t.j. dĺžka pobytu žalobcu v zahraničí, periodicita návštev žalobcu na území SR a skutočnosť, že spolu s ním, počas výkonu jeho práce vo Veľkej Británii, bola vo Veľkej Británii aj jeho manželka a maloleté dieťa, keď konštatoval, že žalobca pracoval vo Veľkej Británii od 23.10.2006 do 13.07.2010 a mal stabilné zamestnanie, bez toho, aby skúmal skutočné pohnútky odchodu žalobcu do zahraničia a dôvody jeho práce mimo SR.

Podľa názoru krajského súdu, sú dané kritériá pre spôsob určenia bydliska uvedené v čl. 11 Vykonávacieho Nariadenia č. 987/2009, ktorými sa určuje bydlisko nielen v prípade rozdielnych stanovísk inštitúcií, pri určení bydliska osoby, ale podľa krajského súdu sú to kritériá, z ktorých aj v preskúmanej veci mal žalovaný vychádzať. Predovšetkým súd konštatoval, že žalovaný sa vôbec nezaoberal v dôvodoch rozhodnutia a nevykonával dokazovanie k otázke trvalosti, prítomnosti žalobcu na území dotknutého členského štátu, žalovaný len konštatoval dĺžku pobytu žalobcu na území Veľkej Británie (od roku 2006 do roku 2010). Taktiež z obsahu preskúmaných rozhodnutí a vykonaného dokazovania nie

je zrejmé, že by zisťoval a vyhodnocoval konkrétnu situáciu žalobcu v súvislosti s pobytom žalobcu a jeho zamestnaním na území Veľkej Británie. V prípade skúmania bytovej situácie a najmä toho, či bytová situácia žalobcu vo Veľkej Británii (pokiaľ mal žalovaný za to, že jeho bydlisko ostalo v mieste posledného zamestnania) je stabilná, mal uvedené skutočnosti preveriť a v tomto smere vykonať dokazovanie. V súlade s ostatnými kritériami čl. 11 ods. 1 mal vykonať dokazovanie a ho vyhodnotiť. Pokiaľ by vykonané dokazovanie nebolo dostačujúce, bol povinný, podľa názoru krajského súdu, v preskúmvanej veci žalovaný skúmať, s poukazom na čl. 11 ods. 2 citovaného vykonávacieho nariadenia, samotný úmysel žalobcu, teda hlavne jeho pohnútky a dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby odišiel v roku 2005 do Veľkej Británie, pracoval tam a pohnútky, ktoré ho viedli ku kúpe bytu v roku 2009 v Slovenskej republike a k tomu, že sa v roku 2010 vrátil do SR.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, nakoľko v súlade s čl. 11 Vykonávacieho Nariadenia nevykonal potrebné dokazovanie a nezistil všetky skutkové okolnosti veci.

Krajský súd vyjadril požiadavku, aby v súlade s čl. 11 ods. 1 a jednotlivými kritériami žalovaný doplnil dokazovanie, a to aj vyluchom žalobcu, jeho manželky, prípade ďalších osôb, k otázke preukázania (nepreukázania) tvrdení žalobcu o neprerušení väzieb so SR, o stabilite bydliska na území SR. Žalobca musí byť tiež súčinný a aktívny a je povinný dôkazy označiť k svojim tvrdeniam. Správny orgán bude taktiež povinný vyhodnotiť, vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu, preukázanému úmyslu a pohnútkam žalobcu v súvislosti s odchodom do Veľkej Británie a následným príchodom žalobcu v roku 2010 na územie SR, aj obsah zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 26.03.2008, ktorú uzavrel žalobca cca dva roky pred príchodom na územie SR a taktiež obsah kúpnej zmluvy (Správa katastra Dolný Kubín č. V 10/09 zo dňa 13.01.2009), na základe ktorej skutočne nadobudol vlastníctvo k dvojizbovému bytu v Dolnom Kubíne. Uvedený obsah písomných úkonov, zmluvy o budúcej zmluve, kúpnej zmluvy, charakter kupovaného bytu (jedná sa o dvojizbový byt), v ktorom môže mladá rodina riadne fungovať a žiť, je potrebné v kontexte celkového doplneného dokazovania, ktoré v naznačenom smere vykoná žalovaný, následne vyhodnotiť. Krajský súd poukázal aj na základné zásady EÚ, v ktorom je okrem iného voľný pohyb osôb.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná odvolanie a žiadala ho zmeniť a žalobu zamietnuť. V dôvodoch odvolania žalovaná okrem citácie čl. 61 ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a/ a

čl. 1 písm. j/ Základného Nariadenia a čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES č. 987/2009) uviedla nasledovné:

Podľa názoru Krajského súdu v Žiline sú kritériá pre spôsob určenia bydliska uvedené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Z rozhodnutia žalovanej číslo: 9686-2/2011-BA, zo dňa 17. februára 2011, ako aj z vyjadrenia k žalobe žalobcu, zo dňa 16. júna 2011, je zrejmé, že centrum záujmov žalobcu bolo v konaní o jeho nároku na dávku v nezamestnanosti určené v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré obsahovali:

- a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov (Ing. M. bol na území Veľkej Británie od roku 2005 do roku 2010, t. j. päť rokov),
- b) situáciu dotknutej osoby vrátane:
  - povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy (posledný pracovný pomer žalobcu trval od 31. marca 2008 do 13. júla 2010, u zamestnávateľa American Express Services Europe Limited. V predchádzajúcom období /od 23. októbra 2006 do 30. marca 2008/ vykonával žalobca činnosť zamestnanca v menovanej spoločnosti prostredníctvom pracovnej agentúry Adecco Managed Services. Z uvedeného je možné usudzovať, že posledné zamestnanie žalobcu vo Veľkej Británii bolo stabilné);
  - jej rodinného stavu a rodinných väzieb (počas výkonu zamestnania vo Veľkej Británii sa žalobcova manželka a dieťa zdržiavali s ním na tomto území. Na území Slovenskej republiky má žalobca rodičov, ktorých počas zamestnania vo Veľkej Británii navštevoval 2 až 3-krát za rok);
  - jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná (na území Slovenska vlastní žalobca nehnuteľnosť);
  - členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely (menovaný bol zamestnaný na území Veľkej Británie, takže daňové povinnosti plnil na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Veľká Británia).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, má žalovaná za jednoznačne preukázané, že bydlisko žalobcu počas jeho pracovného pomeru vo Veľkej Británii nebolo zachované

na území Slovenska. Uvedený záver si žalovaná vytvorila práve na základe kritérií v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ktorými sa náležite zaoberala.

Krajský súd v Žiline v rozsudku č. 20S/21/2011-59, zo dňa 11. októbra 2011, konštatoval, že žalovaná sa nezaoberala

- otázkou trvalosti, prítomnosti žalobcu na území dotknutého členského štátu Európskej únie (v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti bolo bez pochybností preukázané, že na území Veľkej Británie sa zdržiaval 5 rokov a na územie Slovenska sa vracal 2 až 3-krát za rok. Prítomnosť žalobcu vo Veľkej Británii je teda možné považovať za trvalú a stabilnú),
- taktiež otázkou situácie žalobcu v súvislosti s jeho pobytom a zamestnaním vo Veľkej Británii (žalobca pracoval v spoločnosti American Express Services Europe Limited štyri roky. Tento pracovný pomer nebol dohodnutý na dobu určitú a bol ukončený z podnetu žalobcu. Z uvedeného je zrejmé, že toto zamestnanie žalobcu bolo stabilné),
- ďalej otázkou rodinnej situácie žalobcu (z pohľadu definície rodinného príslušníka čl. 1 písm. i) základného nariadenia odkazuje na príslušné právne predpisy členského štátu, podľa ktorých sa posudzuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Právne predpisy Slovenskej republiky nezakotvujú priamo definíciu rodinného príslušníka. Na základe ustanovení zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je však za rodinného príslušníka možné považovať manžela/manželku, rodičov, deti a ostatných príbuzných. Nakoľko je úprava vzťahov medzi manželmi v prvej časti zákona a úprava vzťahov medzi rodičmi a deťmi až v druhej časti zákona, je možné domnievať sa, že v prípade, ak má fyzická osoba manžela/manželku, je táto väzba silnejšia ako väzba k rodičom. Uvedené podporuje aj skutočnosť, že v prípade rodičov a plnoletých detí je prirodzené osamostatnenie sa detí a vytvorenie vlastnej samostatnej domácnosti. Napriek tomu, že časť rodiny žalobcu ostala na území Slovenskej republiky, jeho najbližší rodinní príslušníci – manželka spolu s maloletým dieťaťom, sa počas výkonu jeho zárobkovej činnosti na území Veľkej Británie zdržiavali spolu s ním vo Veľkej Británii a preto je potrebné hľadiť na rodinný stav a rodinné väzby žalobcu tak, že rodinu mal vo Veľkej Británii),

- a otázkou bytovej situácie žalobcu (predložením výpisu z katastra nehnuteľností Správa katastra Dolný Kubín bolo preukázané žalobcovo vlastníctvo nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky. V konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti však príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne musí prihliadnuť na všetky známe skutočnosti. Samotné vlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku nepreukazuje zachovanie bydliska v zmysle koordinačných nariadení na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca v inom členskom štáte Európskej únie).

Na základe uvedeného považuje žalovaná zistenie skutočného stavu veci za presné a úplné.

Podľa právneho názoru Krajského súdu v Žiline, ak vykonané dokazovanie nebolo dostačujúce, bola žalovaná v súlade s čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia povinná skúmať úmysel žalobcu, teda jeho pohnútky, dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby do odišiel do Veľkej Británie a pohnútky, ktoré ho viedli ku kúpe bytu v roku 2009 a k jeho návratu na Slovensko v roku 2010. V tejto súvislosti uvádzame, že zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. V konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Nakoľko o mieste bydliska žalobcu uplatnením kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo možné čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať.

Podľa názoru žalovanej jej právne posúdenie veci, že centrum záujmov žalobcu počas jeho pracovného pomeru na území členského štátu Európskej únie nebolo zachované na území Slovenskej republiky, je v súlade aj s Rozhodnutím Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, podľa ktorého by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu a vychádza aj z rozsudku SD ES zo dňa

17.2.10977, C 76-76-Silvana Di Paolo, podľa ktorého pojem členský štát, v ktorom pracovník býva, musí byť obmedzený na štát, v ktorom pracovník aj napriek tomu, že je zamestnaný v inom členskom štáte, naďalej má svoje zvyčajné bydlisko a svoje stredisko životných záujmov. V súlade s uvedeným nie je možné za bydlisko žalobcu považovať územie Slovenskej republiky, na ktoré sa vracal dva až trikrát ročne. Stabilné zamestnanie aj blízke osoby – manželku a maloleté dieťa (teda stredisko životných záujmov) mal na území Veľkej Británie.

Podľa uvedeného rozsudku je pri posúdení bydliska vhodné vziať do úvahy aj

- dĺžku a kontinuitu bydliska predtým ako sa pracovník presunul (podľa informačného systému Sociálnej poisťovne v období pred odchodom do Veľkej Británie žalobca nebol poistený v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky),
- dĺžku trvania a cieľ jeho absencie (dĺžka trvania absencie – vo Veľkej Británii bol žalobca päť rokov a cieľ absencie – na území Veľkej Británie vykonával žalobca zárobkovú činnosť a súčasne na tomto území žil spolu so svojou najbližšou rodinou),
- charakter zamestnania, ktoré našiel v členskom štáte (žalobca mal vo Veľkej Británii stabilné zamestnanie, ktoré bolo ukončené z jeho podnetu),
- ako aj zámer zúčastnenej osoby, ktorý vyplýva zo všetkých okolností.

Uvedené kritériá, spolu s ostatnými skutočnosťami podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, poukazujú na vytváranie väzieb žalobcu so štátom zamestnania, t. j. Veľkou Britániou. Zároveň žalovaná uviedla, že právo na voľný pohyb osôb ani právo na výkon činnosti zamestnanca na území členského štátu Európskej únie a ani právo na podanie žiadosti o dávku v nezamestnanosti (dotknutá osoby by si však takúto žiadosť prioritne mala uplatniť v štáte zamestnania, teda v štáte, v ktorom platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti) nie je posudzovaním bydliska dotknuté.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

III.

Najvyšší súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 OSP

s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke NS SR www.nsud.sk a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti rozsudku krajského súdu, ktorý zrušil rozhodnutie žalovanej aj prvostupňového orgánu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu a nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov nie je možné vyhovieť, pretože nie sú dané dôvody pre zamietnutie žaloby.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom krajského súdu, že podľa § 196 a 209 zák. č. 461/2003 Z.z. bolo povinnosťou žalovaného (a prvostupňového orgánu) riadne zistiť skutkový stav veci a v tomto smere vykonať potrebné dokazovanie a to aj výsluchom žalobcu, prípadne jeho manželky a vyhodnotiť listinné dôkazy, najmä znaky týkajúce sa zadováženia si bytu na území SR a to vo všetkých časových súvislostiach s odchodom a príchodom do a zo zahraničia, pričom odvolací súd dodáva,

1. že nepovažuje za dostatočné písomné podklady pre rozhodnutie napr. len vyplnenia formalizovaného „dotazníka na účely preukázania bydliska“ (str. 19 adm. spisu), pričom ani údaje uvedené žalobcom v predmetnom dotazníku žalovaný (ani prvostupňový orgán) nevyhodnotil (napr. tvrdený úver vo VÚB) a nežiadal ani jeho doplnenie (napr. z podkladov nevyplýva dátum uzavretia manželstva (v odvolaní v administratívnom konaní je uvedený rok 2009), z podkladov vyplýva dátum narodenia dieťaťa 9.1.2010 – vid' posúdenie na č. 1. 2 spisu). Pritom dôvody rozhodnutí vyznievajú tak, akoby po celú dobu pobytu vo Veľkej Británii bola so žalobcom prítomná manželka a dieťa.
2. Bez podrobného a bezprostredného vypočítania žiadateľa o dávku v nezamestnanosti nie je možné určiť „centrum záujmov dotknutej osoby“ podľa čl. 11 Nariadenia č. 987/2009 a pokiaľ žalovaný v tomto smere vyvodil skutkové a právne závery, tieto nie sú založené na riadne zistenom skutkovom stave veci. Odvolací súd pripomína, že najmä otázku rodinných väzieb nie je možné posúdiť len na základe formalizovaného tlačíva, ktorého púhe vyplnenie len požadovaných údajov môže byť bez uvedenia súvislostí aj na ujmu žiadateľa.
3. Podľa názoru odvolacieho súdu na základe doterajšieho dokazovania sa nemožno bez akýchkoľvek pochybností stotožniť s názorom žalovanej, že o mieste bydliska žalobcu na základe kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli a preto nebolo možné aplikovať čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia, t. j. skúmať aj úmysel dotknutej osoby. Predovšetkým je treba uviesť,

že súčasťou skúmania „miesta bydliska“ nie je len preukázanie skutočností svedčiacich o nezachovaní bydliska v SR, ale aj skúmanie reálnych podmienok existencie bývania o mieste pobytu – výkonu zamestnania. V tomto smere nebol vykonaný žiadny dôkaz. Prítomnosť žalobcu vo Veľkej Británii nemohol žalovaný považovať bez ďalšieho za trvalý a stabilný bez skúmania okrem iného aj otázky reálneho bydliska vo Veľkej Británii. Napokon bude na žalovanom, aby osvedčil zhodu názorov na bydlisko žalobcu v zmysle čl. 11 ods. 1 Nariadenia s príslušnou inštitúciou Veľkej Británie o určení „centra záujmov“ dotknutej osoby.

Z týchto dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Keďže žalobcovi trovy v odvolacom konaní nevznikli a žalovaná nemá právo na náhradu trov, trovy odvolacieho konania neboli účastníkom priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2012

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková